

Ernest Thompson Seton:

Lisica iz Springfielda

Natančna preiskava sledov mi je vse pojasnila. On me je bil opazil v istem hipu, kakor jaz njega. Toda tudi on je bil prebrisan in izkušen lovec. Zato se ni izdal in se je kazal ravnodušnega, dokler ni zginil med grmi. Tam pa se

veter proti tistemu kamnu in ga gibal kakor kako kožuho.

Moj prijatelj je zopet dejal: »Prepričan sem, da je kak speči lisjak.«

»To bova pa takoj dognala,« sem mu odgovoril in krenil v stran. Toda čim sem naredil korak od poti, je resnično skočil stari lisjak pokoncu in zbežal.

Prerijski požar je bil požgal sredina tega pašnika, kjer je zapustil za seboj širok črn pas. Čez ta pas je dirjal lisjak, dokler ni došel do nepožgane trave, kjer se je potuhnil in nam izginil izpred oči. Možakar nas je bil ves čas

je na vso moč obrnil in zdirjal okoli mene nazaj ter se potem naslajal na mojem brezuspešnem prizadevanju.

Spomladi sem dobil drugi dokaz lisjakove zvitosti. Sprehajala sva se z nekim prijateljem po poti, ki vodi čez pašnike. Šla sva mimo kamenitega parobka, kakih tri deset metrov od naju, kjer je bilo precej sivorujavih skal. Ko sva se nahajala na najbližjem mestu, pravi moj prijatelj:

»Kamen številka tri zgleđa popolnoma tako, kakor kak v klopčič zvit lisjak.«

Toda jaz nisem mogel ničesar razločiti, in šla sva dalje. Nisva se pomaknila za več metrov naprej, ko je zapihal

opazoval iz svojega ležišča, in se ne bi bil premaknil, ako bi šla dalje po poti. Najbolj čudno na celi stvari pa ni bilo to, da je sličil tistim okroglim kamnom in suhi travi, temveč, da je on vedel in se s tem okoristil.

Kmalu smo dognali, da je bil lisjak z brazgotino tisti, ki si je s soprogo lisico izbral naš gozd za svoje bivališče in naš kurnik za svojo shrambo živil.

Naslednje jutro smo preiskovali isto mesto pod smrekami in smo našli velik kup nakopane zemlje, ki so ga morale napraviti lisice tekom par mesecev. Morale so delati kje kako luknjo, toda nič takega nismo mogli videti. Splošno je znano, da vsaka res prebrisana lisica, ko si koplje nov brlog, izmeče iz prve luknje vso zemljo, pri tem si pa izpelje iz te rov, ki vodi v kako oddaljeno gošavje. Potem zopet prvi vhod v brlog temeljito zadela, kajti tega bi vsakdo prekmalu odkril, in zato uporablja le skriti vhod v gošavju.

Po kratkem iskanju na drugi strani malega griča sem našel res pravi vhod in gotove dokaze, da mora biti v notranjosti gnezdo z mladimi lisjački.

Nad grmovjem na položni strani griča se je dvigala velika votla lipa. Precej se je nagibala in tik ob zemlji je imela široko odprtino in višje zgoraj še eno manjšo.

Ko smo bili še dečki, smo često uporabljali to drevo, kadar smo se igrali Robinzona. V mehko preperelo, strohnelo steno smo urezali stopnice in s tem omogočili, da smo lahko hodili gor in dol v notranjosti lipe. To mi je sedaj prišlo prav. Drugi dan, ko je solnce pričelo greti, sem se spravil skozi votel štor gori k manjši odprtini, in iz tega visokega opazovališča sem mogel opazovati zanimivo družino, ki je prebivala pod zemljo v moji bližini. Opazil sem štiri male lisjačke. Izgledali so kakor posebne nekoliko popačene mlade ovce, z volnenimi kožuščki, dolgimi debelimi nogami in nedolžnimi izrazi. Šele če si natančneje pogledal, si mogel opaziti njih široka lica s šiljastimi nosovi in ostrimi očmi, ki so pričale, da so vsa ta nedožna bitja pravi otroci prekanjenega lisjaka.

Igrali so se med seboj, se greti v solncu in se medsebojno prekopicavali, dokler jih ni lahen šum vse preplašene pregnal v podzemlje. Ah njih razburjenje je bilo nepotrebno, kajti povzročila ga je njihova mati. Prišla je izpod grmovja in prinesla v gobcu kuro — število sedemnajst, ako se ne motim. Rachel klic, in malčki so se prerinili ven. Sedaj se mi je nudil prizor, ki se je meni zdel ljubeč, a bi mojemu stricu bil vse prej kaj drugega.

Mladiči so se vrgli na kuro, jo vlekli sem ter tja, se zanjo cukali in se polni sladkih užitek za njo borili, med tem

ko je stala mati budno na straži. Izraz njenega lica je bil značilen. Od naslade se je režala, vendar pa je bil njen pogled poln običajne divjosti in pretkanosti, pri tem pa krvoločan in nemiren. Ali iz vsega se je najbolj odražal materin pogled, pogled poln materinega ponosa in ljubezni.

Spodnji del mojega drevesa je bil skrit v grmovju in se je nahajal precej nižje kakor grič, v katerem so imele lisice svoj brlog. Vsled tega sem mogel priti in oditi, kadar sem hotel, ne da bi jih pregnali.

Skozi mnogo dni sem zahajal tja in opazoval vzgojo lisičjih mladičev. Zarana so se naučili spremeniti se v kip, čim so začuli kakršenkoši šum. Toda če se je šum ponovil, ali ako so odkrili vzrok istega, so takoj stekli v varno skrivališče.

Nekatere živali imajo toliko materinske ljubezni, da jih tako prevzame, da celo tuje z njo obdarujejo. Zgledalo je, da stara lisica ni bila izmed tistih. Njena ljubezen do mladičev jo je zavedla do najbolj prekanjene krvoločnosti. Često je prinesla domov žive miši ali ptiče, in z vražjo previdnostjo je pazila na to, da ni svojih žrtev resnejše ranila, da so jih mladiči potem dalje časa lahko trpinčili.

Neki mrmrlec je živel zgoraj na hribu v sadovnjaku. On ni bil ne lep ne zanimiv, toda vedel je, kako si mora voščiti. Izkopal si je bil svoj brlog med koreninami starega smrekinega štora, kamor mu lisice niso mogle slediti s kopanjem: kajti težko delo ne prija lisičjemu okusu in vse rajši delajo s soljo v glavi, kakor pa z žulji na tacah. Ta mrmrlec se je solnčil običajno vsako jutro na svojem štoru. Če je zagledal kak lisičji rep, je smuknil dol v vhod k svoji votlini, ako pa je prišel sovražnik le v prenevarno bližino, se je skrčil globlje v notranjost brloga in tam počakal, dokler je nevarnost minila.

(Dalje prihodnjic).

Hudsonovi doživljaji

Spisal Raišp Ivo, dijak v Celju, star 10 let.

5. poglavje: Hudson ujet in rešen

Hudson se je drugo jutro takoj odpravil s Haryjem v New York, da javi napad policiji.

Osedlala sta konja in odjezdila. Hudson je spet jezdil svojega neprekosljivega vranca. Hary pa je jahal na najhitrejšem konju, ki so ga imeli hlapci. Molče sta jezdila že štiri ure, ko sta zdajci zagledala v daljavi temno kratko črto, ki se je hitro bližala ter se

spremenila v četo jezdecev. Hudson jih je našel dvajset. Nič hudega sluteč jim je Hudson jezdil naproti. Hary mu je sledil. Vsi jezdeci so bili oboroženi s pištolami, puškami in noži. Ko so jima že bili čisto blizu, pa so neznanci nenadoma planili nad njiju, ju zvezali in položili na tla. Hudson je prebledel a prestrašil se je šele tedaj, ko je Jonatan stopil preden in dejal:

- »Zdaj te pa imamo, lopov!«
- »Ti si lopov!« je siknil Hudson.
- »Sto ljudi si nam umoril!«
- »Da. Branil sem pravico!«
- »Lopov! Veš kaj zaslužiš za to?«
- »Nagrado!«
- »Črv! Kaj takega se upaš reči?«
- »Da!«
- »Smrt te čaka! Trikratna smrt!«
- »Haryja tudi?«
- »Da, tudi Haryja!«
- »Lopov! Le drzni se kaj takega napraviti!«
- »Da! Živa vaju bomo zakopali!«
- »In kaj boš storil z mojim konjem?«
- »Odslej bo služil meni!«
- »Ropar si, navaden ropar, razbojnik in morilec!«
- »Kaj pa si ti?«
- »Jaz? Jaz sem pošten človek, ki nisem nikoli v življenju nikomur storil

krivice! Nikoli nisem hlepel po tujem denarju!«

»Če si pošten človek, zakaj si pa potem pomoril naše tovariše?«

»Ker so me napadli in ker sem se moral braniti, drugače bi me bili ubili!«

»Ubili? Le kaznovati so te mislili!«

»Zakaj so me hoteli kaznovati? Saj jim nisem ničesar storil?«

»Jimu in meni si ukradel ves denar!«

»Ukradel!«

»Da, ukradel!«

»Le nazaj sem ga vzel, saj je bil vendar moja last!«

»Kaj še! Odrinili bomo. Privežite farmarja na njegovega konja, sam pa bom konju spotoma deval sladkor, da se me bo počasi privadil. Če bi ga hotel takoj zajahati, bi me gotovo vrgel s sedla!«

Res so posadili Hudsona na konja ter odjezdili. Toda niso še jezdili četrt ure, ko je Hudson namenoma kihnil. Delal se je, kakor da si hoče ob sedlu obrisati nos, med tem je brž vzel uzdo med zobe ter jo popihal. Jonatan je hitro vzpodbodel svojega konja in hitel za njim, toda nič ni pomagalo. Jonatan se je spomnil, da lahko strelja za njim, toda bil je tako razburjen, da ni imel dovolj mirne roke. S konjem ga ni mogel dohiteti, s strelom ne zadeti, in

tako je Hudson srečno ušel. Jahaj je naravnost v mesto. Ko je došel v predmestje je takoj stopil v prvo vojašnico k polkovniku in mu povedal svojo nesrečo. Prosil ga je tudi, naj mu da dvajset vojakov s seboj, da napade zločince in reši Haryja gotove smrti. Polkovnik mu je rad ustregel.

6. poglavje: Zadnji doživljal z Jonatanom

Hudson se je z dvajsetimi vojaki in z narednikom odpravil v prerijsko, da prime Jonatana in njegove pomagače. Vojaki so bili dobro oboroženi, da bi bili lahko tudi dvesto možem kos.

Ko so bili že daleč zunaj mesta so

zagledali zločince. Tih so se jim približali. Potem je dal narednik znamenje, naj vojaki streljajo. Vsi so na dano znamenje ubogali in postrelili so vse zločince razen Jonatana, ki mu je Hudson ustrelil konja in hitel zdaj k njemu, da bi ga zvezal. To pa je bilo odveč. Konj je padel na Jonatana in ga pokopal pod seboj. Vojaki so vzdignili mrtvega konja in zvezali Jonatana. Hudson je hitro osvobodil svojega najpogumnejšega hlapca Haryja, ki se mu je s solzami v očeh zahvaljeval. Vojaki so odvedli Jonatana v mestno ječo. Hudson in Haryj pa sta se vrnila na farmo, kjer sta odšel v miru in srečno živela.

Konec

Jože Zupančič:

Prisega s koleki

»Jej... O, jej!... okradli so me! Na pomoč!... Pomagajte!...« se je drl na ves glas štacunar Lipe Podbukovnik in hitel proti koncu trga, kjer je stala hiša trškega župana Gašperja Hudournika.

Ljudje so prihajali na vrata in prestrašeno spraševali, kdo je kradel in koga so opleni. Štacunar Lipe pa ni

Trški župan Gašper Hudournik je sedel na trinožniku pred hišo in je luščil fižol. Ko je najodličnejši mož v trgu začul, da se bliža k njegovi hiši jadikujoča množica, je brž odrazil od sebe pchar z fižolom in naročil svoji ženi Rezi: »Brž skoči v hišo po Uradni list!«

Množica, ki je dospela s štacunarem Lipetom k hiši, je ugledala župana Gašperja, ko je zamaknjen strmel v zvite paragrafe. Hipoma je vse utihnilo in Lipe se je preril k županu, pritegnil je prste desne roke h klobuku in z drgetajočim glasom zastokal: »Župan Gašper, pomagaj mi. Okradli so me!...

— »Anti je spet kakšen umor, uboj ali rop v naši občini!... se je razjezil župan. »Tako bomo napravili protokol!« Nato je začel zaslisevat obupanega Podbukovnika, ki je skozi jok povedal svojo nezgodo. Na vratih v trgovino je imel z žebli pribito podkev, novo, svetlo konjsko podkev... zdaj je pa ni več. Pred kako uro je še bila, potem pa je prišel v štacuno popotnik in prosil za miloščino. Štacunar ga je segnal iz hiše in mu svetoval, naj raje dela, kakor berači. Za njim ni gledal, ko je šel iz hiše, ko pa je kasneje prišel eden izmed sosedov kupit konjsko podkev, je ni bilo več na vratih... In nato je oškodovani štacunar bridko zajokal...

»Anti praviš, da je bil v trgu pohajkač!«... je z uradnim glasom vprašal župan Gašper in pristavil: »Dobili ga

mogel priti k sebi, temveč je spet znova pričel jadikovati: »Okradli so me!... Štacuno so mi izropali... Ljudje božji na pomoč!...«

Ko je došel Lipe Podbukovnik do županove hiše, ga je spremljala že velika množica tržanov, gospodinj, gospodarjev, fantičev in dekličev, pa tudi psov... in vsa ta množica je vpila in tarnala, kakor bi se bližal sodnji dan.

bomo in pošteno ga bomo zmikastili!« Srdito je zaključil župan svojo grožnjo in se ozrl po občanih: »Dokler bom jaz tukaj župan, se v moji občini ne bo kradlo!«

»Tako je, prav je tako!« mu je vsa soseska pritrdila v en glas!

»Pokličite biriča Naceta!« je nato odredil pravični župan Gašper. In trška drobnjad se je kakor preplašena kurja družina raztepla po vsch potih in kotih in vpila: »Nace Počasne«... »Birič!«... »Župan Gašper te kliče!«

Pa se je vrnila trška mladež spet nazaj in žalostno povedala: »Biriča ni nikjer.«

Župan Gašper je trdo vzrojil in dejal: »Če ga ne najdemo kmalu, bo mož ob službo!«... In je še povprašal: »Kje pa ste ga iskali?«

»I, po vsem trgu smo vpili in klicali, Naceti Počasnéta pa ni bilo nikjer.«

»Sramota za naš trg!« so zabrundali ogorčeni moške in žene. »V trg se priklati tat, razbojnik in rokomavh, našega biriča pa ni nikjer! Ob službo ž njim!«

»Nikarite soditi prenglo!« se vtakne vmes pomirljivo gostilničar Martin Zaplotnik, ki je z županom Gašperjem navskriž! Začutil je, da je spet prilika, ko lahko pokaže svojemu tekmeču Gašperju malo pod nos in se potegne za biriča Naceta, zato ker mu verno prinaša vsak zasluženi dinarček za zapitek. »Nikari ne sodite prena-

glo!« pomirja Zaplotnik množico in župana in svetuje —: »Ali ste že iskali Naceta doma v njegovi kajži?«

Župan Gašper, nejevoljen, da ga spravlja Zaplotnik v zadrego pred voliči, se obrne zadirčno k mladini: »Nu, ali ste že iskali Naceta Počasnéta v njegovi kajži?«

»Še ne... tam še nismo bili« se opravičuje počasi in poltiho mladina.

Škodoželjno se zareži občinstvo in Zaplotnik dé zmagovito: »Kaj nisem imel prav?«

»Alo, zmazki! Takoj po Naceta na njegov dom!« zaukaže župan Gašper.

Pa se nihče ne gane z mesta. Počasnétova kajža je na drugem koncu trga in nihče ni hotel izpred županove hiše, ker je vsakdo pričakoval, da bi znal medtem kaj zamuditi.

Župan, videč, da je poražen, napodi svojega pastirja Jokca, naj zdrvi po Naceta na njegov dom.

Počasi in nejevoljen se odtrga Jokec iz množice in se zgubi med hišami.

Nace Počasné, trški birič je tedaj dremal ob peči, ko ga je prišel buditi pastir Jokec. Hitrih nog sta se vrnila k hiši Gašperja Hudournika, kjer se je medtem nabralo še več ljudi in pričakovalo, kako se bo iztekla zanimiva storija. Nacetu so brž dopovedali vso zgodbo o tatvini in prav, ko so storijo skončali, je prišla do hiše jajčarica

Meta, ki je po okolici kupovala jajca. Nace, videc ženico, jo v nadi, da si bo prihranil kaj nepotrebnega pota, povpraša: »Si videla, Meta, kakega sumljivega rokovnjača, ki se klati po naši okonci?«

Meta se je zgrozila, ko se je spomnila, da je srečala na poti proti Zgančevem, bližnji vasi, nepoznanega tujca. Popreje ga ni vzela niti dosti na piko, zdaj pa se je točno spomnila, da se ji je zdel sumljiv, saj se je hotel ob srečanju celo skriti, nato pa je skoro stekel po poti naprej.

»Proti Zgančevem! Tam ga bomo našli!« je odredil bojevito Nace Počasne in povabil s seboj vročekrvne mladeniče. Može pa so vlekle njihove žene za rokave. čes: »Kdor ima ženo in otroke, naj ostane doma in se naj nikar ne podaja v smrtno nevarnost.« Zenske so čutile, da bi se znal grozoviti tat upreti in bi lahko koga pobil, zaklal ali pa vsaj udaril. Kdo pa ve, kak brezverec je ta cigan, ki si upa pri belem dnevu potegniti novo podkev z vrat.

Se so ostali ljudje pred županovo hišo in spremljali s pogledi biriča Nacea Počasne, ki je kakor general na čelu svojih spremljevalcev korakal po poti proti Zgančevemu. Ljudje so čakali eno uro, dve, potem pa so se razkropili na svoje domove.

Šele čez tri ure se je vrnila četa zasledovalcev in po vsem trgu se je razneslo: »Ga že imajo... so ga že pripeljali!«

Hipoma so se ljudje spet zgrnili pred Gašperjevo hišo in birič Nace je ponosno privedel pred svojega predstojnika uklenjenega potepuha Suhljat pohajkač je bil oblečen v zavaljano obleko in jezno je gledal pred se Roke, ki so mu jih z debelo vrvo trdo povezali na hrbtu, so ga očitno skelele.

Župan Gašper Hudournik je uradno povzdignil svoj glas, ter dejal ženi Rezi, naj prinese iz sobe papir in črnilo, ujetniku pa je velel, naj odgovarja glasno, jasno in odkritosrečno.

— »Tvoje ime, tatinski potepuh? vpraša župan.

»Srečko Lakota« odvrne vklenjenec.

— »Odkod?«

»Iz Zahribov.«

— »Poklic?«

»Veleposestnik!«

»Zdaj boš pa povedal, če si ukradel ti štacunarju Lipetu Podbukovniku novo podkev, ki je visela na vratih.«

— »Nisem!« je trdo zanikal Srečko Lakota.

»O, ti nejevernik, lažnik in tat!« je zaplakal štacunar Lipe.

»Dol ž njim!« so zavpili tržani.

»Ali ti jih bomo dali, lažnjivec in tat!« je trdo izrekel župan in mu zagrozil s pestjo.

»Nikar ga ne sodite prehitro!« se je vtaknil vmes oštir Zaplotnik. Še nič ni dokazanega. Priseže naj!«

»Saj res, priseže naj!« so zaklicali okoli stoječi v en glas.

»Priseži, da si nedolžen in nisi ukradel podkve!« je ukazal župan. »Dvigni roke in govori!«

Srečko Lakota, osumljeni tat, pa je molčal in ni ganil z rokami.

»Kriv je!« je zaklical zmagovito župan. »Prisege se boji!«

— »Imamo ga! On je ukradel!« je vzkliknil veselo štacunar Lipe Podbukovnik in ljudje so zavpili zadovoljno: »Aha, on je tat, noče priseči.«

Pa se je spet oglasil oštir Tine Zaplotnik in dejal: »Kako bo prisegel z uklenjenimi rokami. Razvežite ga, potem bo šele lahko dvignil prste k prisegi.«

»Saj res! Razvežite ga,« je ukazal župan in ljudje so pokimali. Birič Nace Počasne je pristopil in rešil osumljenca vezi.

Potepuh Srečko Lakota je globoko vzdihnil, ko so mu razvezali roke.

Župan pa je nadaljeval spet uradno:

— »Srečko Lakota, veleposestnik iz Zahribov, dvigni roke in priseži na tisto, kar ti je najdražje na svetu, da nisi tat.«

Lakota je dvignil tri prste in spregovoril tiho: »Naj mi molzna koza pogine, če sem jaz ukradel podkev.«

Župan pa je dodal: »Priseži še enkrat, glasneje, na tisto, kar ti je še ljubše na svetu.«

In tatvine osumljeni potepuh je spet dvignil tri prste in rekel glasneje: »Nisem tat, in če sem, naj mi ohromi vprezna kobila!«

— »Še enkrat priseži na tisto, kar ti je bilo najbolj nerodno na svetu. Priseži in ti bomo verjeli, da nisi tat,« mu ukaže župan.

»Prisegam, da nisem ukradel podkve. In če se izkaže, da sem jo, naj

bom vso zimo brez čevljev in vsak dan me naženite bosega v sneg!»

Ljudje so z grozo poslušali trde besede.

Oštr Zaplotnik je zaklical zmagovito. »Spustite ga, izkazalo se je, da je nedolžen.« Stacunar je zajokal, župan je nekaj zamomljal. Ljudje pa so vzkliknili: »Spustite ga, saj je nedolžen!»

»Stojte! Se ni končano!« je vpadel trdo in uradno vmes župan.

»Saj sem prisegel!« se je branil Srečko Lakota.

— »Pravici še ni zadoščeno.« je pojasnjeval župan Gašper. »Za vsako prisego boš moral plačati kolek po pet dinarjev. Daj sem denar. Nace pa naj stopi v trafiko po koleke.«

Osumljeni mož, ki se mu je prostost že smejala, ko ga je Nace razvezal in spustil pa je vzrojil:

»Figo bom plačal... nič ne bom dal. Za staro podkev, ki ni vredna niti kovača, naj č... za samo prisego ptnaja; ...narjev.« In je zavpil nato še bolj divje: »Figo bom plačal... raje nimam nič!«

In jezen, so se ljudje razmaknili, je segel Srečko Lakota za srajco, potegnil je iz nje podkev in jo je jezno telebnil pred župana.

Nace pa je zbežal skozi gaz med ljudmi nihče se ni upal za njim. Kdo nek silil za takim, ki prisega, da je nedolžen, pa se izkaže, da je tat...

Ruža Lucija Petelinova:

Trije kralji

To so sveti trije kralji!
Glejte, prišli so smehljaje
gledat v naše tople staje,
kje nebeško dete spi.
Ej, poznamo vas vse tri!

Miha je zavil v rjuho,
Boltežar se skrtil je v saje,
Gašperju na glavi maje
velik se turbar.
Sveti kralji, dober dan!

Iz zadimljene barake
vsi trije s popotno vrečo
gladni romate za srečo.
Toda — čudo! — Vam v spomin
v kruh se skrtil je božji Sin.

Le vstopite! Odložite!
Zvezda se je utrnila,
topli dom nam poljubila.
Beli hleb sladko dehti,
odlomite si ga vsi!

Manica :

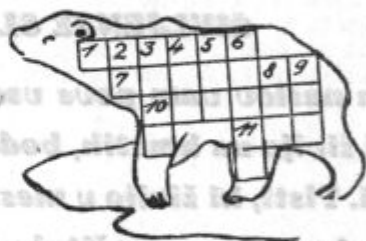
Uganke

1. Kje v Evropi dobite najdebelejša kokošja jajca?

2. Kateri tič nima ne kljuna, ne krempljev in ne perutnic?

3. Zakaj sosedov petelin poje?

Križanka „Beli Medved“

Vodoravno: 1. pevec srbskih junaških pesmi; 7. orodje; 10. jagoda; 11. žučkojed.

Navpično: 2. stremljenje k napredku; 3. prirodna krasota; 4. industrijska rastlina; 5. mesto v dunavski banovini; 6. slap Savinje; 8. vezanje kovin; 9. konica.

Rešitev novoletne križanke

Vodoravno: 1 kri, 3 Ra, 4 kot, 5 oče, 6 sir, 7 ne, 9 mi, 10 in, 11 rakev, 12 ep, 14 dan, 17 ara, 21 oni, 22 Ema, 24 ritem, 25 Ilir, 26 bokal, 27 ura, 29 eta, 31 ena, 32 oko, 34 sura, 35 mora, 36 ol, 38 Una, 41 Ur, 42 era, 43 vrag, 44 Fala.

Navpično: 1 kri, 2 Ra, 4 kos, 7 noči, 8 Peter, 9 Mózirje, 13 na, 14 da, 15 ar, 16 na, 18 ko, 19 en, 20 vi, 23 Maribor, 28 ilo, 29 etika, 30 teran, 33 Kosovel, 37 in 38 ura, 39 na, 40 Praga, 41 Ural, 42 era.

Naš novi natečaj

Danes razpisujemo prvi natečaj v novem letu. Stric Matic je ugibal, kako bi in kaj bi, da ustreže vsem Jutroučkom, in lahko nam verjamete, da je imel z ugibanjem obilo truda. Saj je razpisal v zadnjih letih že toliko natečajev, da mu bo kmalu zmanjkalo snovi. O vsem mogočem ste že pisali — časih celo o nemogočem! In vsak novi natečaj naj bi bil tak, da bo zanimal vse glavo, popolnoma izviren, in Bog si ga vedi kaj že.

Stric Matic vam je skušal ustreči, in prepričani smo, da se boste vsi z veseljem lotili dela. Naloga je to pot, da v kratkih sestavkih opišete

ŽIVLJENJE SLOVENSKEGA KMETA.

Ta naslov vam pove vse, kar je treba. Tisti Jutroučki, ki živijo na kmetih, bodo svoje spise kar iz rokava strelili. Tisti, ki živijo v mestih, so bili gotovo že mnogokrat na kmetih — o počitnicah ali pa vsaj na izletu — in bodo tudi vedeli marsikaj povedati.

Spisi naj bodo kratki in jedrnati. Pišjte s črnjlo in samo na eno stran lista ali na dopisnico. Vsak Jutrouček naj se podpiše s polnim imenom in naj točno navede kraj in šolski razred, ki ga obiskuje. Dopise pošiljajte na naslov: „Stric Matic, uredništvo ‚Mladega Jutra‘ v Ljubljani“.

Deset najboljših spisov bomo nagradili z lepimi knjižnimi darili, vse druge dobre sestavke pa objavili! Čim hitreje odgovorite, tem hitreje bo stric Matje lahko natisnil vaše odgovore.

Zdaj pa kar hitro in veselo — na delo!